

Trevelyan, sta že stopila iz ministerstva, ker se nista z njim strinjala. Gladstone ostane pa vse eno pri svoji misli in je bojda tudi kraljica za-nj.

Za poduk in kratek čas.

Par nobile fratrum ali dva zrela ptiča.

V majhnem primorskem mestu sta živela dva stara ribiča; Jaka in Miha sta se imenovala. Bila sta si od mladih nog prijatelja, in večidel sta skupaj živela, skupaj gospodarila in ko sta ribila skupno, eno mrežo in eno ladjo rabila.

Oba, Jaka in Miha, sta si bila po životu in značaju jako podobna; bila sta močna, ogorela, osorna starca, ki sta nad vse ljubila žganje, v drugih lastnostih pa se tudi nobeden ni drugemu vdal.

„Jaz vem izvrstno ribe kuhati, slanike soliti in morske rake snažiti“, pravil je Jaka.

„To jaz tudi vem; a jaz jih vem tudi dobro prodajati“, odvrne mu Miha.

„To jaz tudi vem“, pravi Jaka; „a jaz še jih vem tudi izvrstno loviti.“

„To jaz tudi vem“, odgovori Miha; „a vse to nama malo pomaga ker imava tako slabe vrvi pri najini mreži.“

„Ko bi vtegnila, lahko bi si nekatere vrvi splela“, meni Jaka.

„Ko bi denar imela, lahko bi si nekatere kupila“, misli Miha.

„Ko bi vedela, kde, lahko bi si nekatere na posodo vzela“, pravi Jaka.

„Ko bi vedela, kde, lahko bi si nekatere ukrala“, opomni Miha.

Ko se tako pogovarjata, zaslišita v cerkvi na hribu zunaj mesta zvoniti.

„Na hribu pa zvonijo“, reče Jaka.

„Pri zvonovih pa morajo imeti vrvi, da zvonijo“, odvrne Miha.

„In take vrvi so dolge in močne“, pravi Jaka. In Jaka je Miha zvito pogledal, Miha pa se je ravno tako zvito posmešnil.

„Ali greva v cerkev?“ vpraša Miha.

„'o'jdiva, pa hitro, da ne bova zadnja“, odgovori Jaka.

In stara nerazdružljiva ptiča gresta v cerkev na hrib in sta tako dolgo v cerkvi ostala, da so vsi drugi domu odšli.

„Zdaj imava ugodno priliko“, reče Jaka.

„Meni se tudi tako zdi“, pristavi Miha.

In oba sta šla po ozkih stopnjicah in lestvicah v zvonik, kder so zvonovi viseli, in pri vsakem zvonu dolga močna vrv.

„Eua vrv bode moja“, dé Jaka.

„In ena moja“, odvrne Miha.

Ker čisto do zvonov ni bilo lestvice, ple-

zala sta vsak po svoji vrvi kvišku do zvonov, da bi prav pri zvonu odrezala vsak svojo vrv.

„Jaz sem že zgoraj“, zakliče Jaka.

„Jaz tudi“, odgovori Miha.

Jaka je vzel svoj nož iz žepa in ravno tako je storil Miha.

Jaka ima oster nož, toraj urno prereže vrv nad svojo glavo, in Jaka pade z vrvjo vred skoz zvonik na cerkvena tla ter si nogo stere in ramo spehne.

„Oh!“ vzdihuje Jaka na tleh, „kdo bi bil na to mislil!“

„Ti pa si res velik bedak, ker si vrv nad glavo odrezal, mar bi bil tako naredil, kakor jaz.“ In v tem prereže Miha vrv pod seboj, vrv pade na tla, Miha pa visi za zgornji konec vrvi v zvoniku, in ne more ne gori ne doli.

„Oh!“ vzdihuje Miha zgorej, „kdo bi bil na to mislil!“

„Vidiš, da si tudi ti velik bedak; zdaj boš pa do jutra zgoraj visel“, posmehuje se mu Jaka.

In tako je bilo. Strašna noč je bila to za neločljiva prijatelja Jaka in Miha. Vzdihovala sta in kricala, jokala in tarnala, klela in molila, pa vse je bilo zastonj, dokler ni prišel mežnar juternice zvonit, ter je našel Jaka na tleh ležati, Miha pa zagledal zgorej pri zvonu viseti. Jaka so takoj zanesli v bolnišnico, da so mu nogo ozdravili, Miho pa so odvedli v luknjo, kamor je poznej tudi Jaka prišel, da sta mogla spet skupaj premišljevati in se posvetovati, kako bi si za svojo mrežo pripravila dobrih vrvi.

J. S.

Smešnica 13. Sinko: „Mati, nocoj se mi je pa sanjalo, da je močno dež šel ter me je do slednje niti premočil.“ Mati (prijemši ga za uho): „Malopriduež, mar ti nisem že tolikokrat velela, da ne smeš brez marele z doma?“ Sinko (jokajoč se): „Saj se tudi nisem bil še s postelje ganil.“

Razne stvari.

(Pri svitlem cesarju.) Njih ekscelencija mil. knez in škof so bili v ponedeljek, dne 29. pr. meseca v posebni avdijenci pri svitlem cesarju.

(Tudi nekaj!) Za šulverein so poslali iz Rogatca sredi Slovencev v Berolin ali kam že, 41 gld. 50 kr., iz Arveža na nemški meji pa — ubogih 6 goldinarjev.

(Novi sejmovi.) Občini na Valcu (pri sv. Duhu nad Lučanami) so odslej ti-le sejmovi dovoljeni: Na drugi in sedmi ponedeljek po binkošnih ter na ponedeljek po angeljski nedelji.

(Pomenljivo znamenje iz šulveraina.) Kakor „D. W.“ naznanja, bode prihodnjo nedeljo, dne 4. aprila, v Celju neko